

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๗

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลคลองตัน

และตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง

จังหวัดพระนคร

พ.ศ. ๒๔๘๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๗

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ได้
ทำการสำรวจเสร็จแล้ว ในท้องที่ตำบลคลองตัน และตำบล
พระโขนง อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร เพื่อประโยชน์
แห่งรัฐ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลคลองตัน และตำบล
พระโขนง อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๕๔๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้อำนวยการของการท่าเรือแห่งประเทศไทย
เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลคลอง
ตัน และตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร
ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏ
รายชื่อผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๗

ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่การทำเรือแห่งประเทศไทย

มาตรา ๕ เงินค่าทำขวัญสำหรับราคาสงหาริมทรัพย์ที่จะให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครอง ให้กำหนดตามราคาซื้อขายในตลาดในวันใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยายเขตท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๕

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เห็นได้ว่าการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยายเขตท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๕ และต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหา

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๗

รัฐมนตรี เพื่อย้ายเขตท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๙๖ ให้
 เว้นที่ดินให้แก่กระทรวงคมนาคม ซึ่งตามมาตรา ๑๐ แห่ง
 พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ ที่ดิน
 ดังกล่าวได้ตกมาเป็นของการท่าเรือแห่งประเทศไทย ต่อมาได้มีคำ
 พิพากษาฎีกาของฉบับ คือ

(๑) คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๘๑/๒๔๙๔ ซึ่งศาลฎีกาได้พิพากษา
 ให้กระทรวงคมนาคมคืนที่ดินซึ่งเดิมเป็นของ หม่อมราชวงศ์หญิง
 พันธุ์ทิพย์ บริพัตร วโรทัย และได้เว้นคืนไปโดยพระราชบัญญัติ
 เว้นคืน ฯ พ.ศ. ๒๔๙๖ ให้แก่หม่อมราชวงศ์หญิงพันธุ์ทิพย์ บริพัตร
 วโรทัย แล้ว

(๒) คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๘/๒๔๙๖ ซึ่งศาลฎีกาได้พิพากษา
 ว่า ที่ดินหกแปลงซึ่งเดิมเป็นของคุณหญิงอรรทกระวีสุนทร และได้
 เว้นคืนไปโดยพระราชบัญญัติเว้นคืน ฯ พ.ศ. ๒๔๙๖ นั้น ไม่เคย
 ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของกระทรวงคมนาคมเลย เพราะการเว้นคืนขัดต่อ
 มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเว้นคืนอสังหาริมทรัพย์
 พุทธศักราช ๒๔๗๗

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๗

รัฐบาลมีความจำเป็นจะต้องได้ที่ดินเหล่านี้อย่างไรเพื่อประโยชน์
แห่งรัฐดำริบจัดให้มีการดำเนินการโรงงานเนื้อสัตว์ เพื่อจัดให้
ประชาชนได้มีเนื้อสัตว์ที่ปราศจากโรคเพียงพอแก่การบริโภค อันเป็น
โครงการของการทำเรื่อง ฉะนั้นจึงต้องประกาศใช้พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฉบับนี้ ส่วนเงินค่าทำขวัญนั้นเมื่อมีการโรงงาน
เนื้อสัตว์เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งรัฐดังกล่าวแล้ว และที่ดินแปลงอื่น
ที่เวนคืนมาก็ได้จ่ายค่าทำขวัญไปหมดแล้วมีแต่สองรายนี้เท่านั้นที่ไม่
ยอมรับเงินจนต้องวางเงินค้ำค่า ฉะนั้น ค่าทำขวัญจึงควรเป็นราคา
ซื้อขายในตลาด ในวันใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่
ที่จะเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยายเขตทำเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช

